

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 217/2019-11

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 26. júla 2019 v senáte zloženom z predsedníčky Jany Laššákovéj (sudkyňa spravodajkyňa) a zo sudcov Petra Molnára a Ľuboša Szigetiho predbežne prerokoval ústavnú sťažnosť [REDAKČIA] [REDAKČIA] [REDAKČIA] [REDAKČIA], zastúpeného Advokátskou kanceláriou Bauer s. r. o., Dénešova 19, Košice, v mene ktorej koná advokát JUDr. Richard Bauer, vo veci namietaného porušenia základných práv podľa čl. 20 ods. 1, čl. 46 ods. 1 a čl. 50 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky a práv podľa čl. 6 ods. 1 a 3 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Košice I, opatrením sp. zn. 5 T 69/2018 z 5. apríla 2019 a opatrením sp. zn. 5 T 69/2018 zo 17. júna 2019 a takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť [REDAKČIA] o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 1. júla 2019 doručená ústavná sťažnosť [REDAKČIA] (ďalej

len „sťažovateľ“), vo veci namietaného porušenia základných práv podľa čl. 20 ods. 1, čl. 46 ods. 1 a čl. 50 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práv podľa čl. 6 ods. 1 a 3 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Okresného súdu Košice I (ďalej len „okresný súd“), opatrením sp. zn. 5 T 69/2018 z 5. apríla 2019 a opatrením sp. zn. 5 T 69/2018 zo 17. júna 2019.

2. Z obsahu ústavnej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že proti sťažovateľovi je vedené trestne stíhanie pre prečin ublíženia na zdraví podľa § 156 ods. 1 zákona č. 300/2005 Z. z. Trestný zákon v znení neskorších predpisov (ďalej len „Trestný zákon“) a prečin výtržníctva podľa § 364 ods. 1 písm. a) Trestného zákona.

V trestnej veci sťažovateľa nariadil okresný súd hlavné pojednávanie na 14. január 2019 a na 25. február 2019, z ktorých sa zvolený obhajca sťažovateľa JUDr. Richard Bauer ospravedlnil, a to raz pre chorobu a raz z dôvodu kolízie.

Na hlavnom pojednávaní 3. apríla 2019 sa zvolený obhajca zúčastnil a zároveň vo vzťahu k samosudcom nariadenému ďalšiemu termínu hlavného pojednávania požiadal o zmenu tohto termínu.

Dňa 3. apríla 2019 sťažovateľ podaním požiadal okresný súd, aby sa hlavné pojednávanie konalo v jeho osobnej neprítomnosti.

Okresný súd následne opatrením sp. zn. 5 T 69/2018 z 5. apríla 2019 ustanovil sťažovateľovi náhradného obhajcu.

Dňa 24. apríla 2019 sťažovateľ podaním adresovaným okresnému súdu vzal v celom rozsahu späť svoju žiadosť o vykonanie hlavného pojednávania v jeho osobnej neprítomnosti.

Dňa 14. júna 2019 sťažovateľ okresný súd požiadal o bezodkladné zrušenie ustanovenia náhradného obhajcu. Poukázal pritom na skutočnosť, že ustanovená obhajkyňa ho žiadnym spôsobom nekontaktovala, hoci sa zúčastnila dvoch termínov hlavného pojednávania (27. apríla 2019 a 27. mája 2019), a ani so sťažovateľom nevykonala žiadnu poradu o ďalšom postupe.

Okresný súd následne opatrením sp. zn. 5 T 69/2018 zo 17. júna 2019 zrušil opatrenie sp. zn. 5 T 69/2018 z 5. apríla 2019 o ustanovení náhradného obhajcu sťažovateľovi.

3. Sťažovateľ v podstatnom namieta arbitrárnosť napadnutého opatrenia okresného súdu sp. zn. 5 T 69/2018 z 5. apríla 2019, ktorým mu bol ustanovený náhradný obhajca. Podľa jeho názoru vlastným konaním ani konaním jeho zvoleného obhajcu nedochádzalo k mareniu účelu trestného konania v uvedenej trestnej veci a sťažovateľ ako obžalovaný len dôsledne využíval svoje práva. Sťažovateľ zároveň namieta nedostatočné odôvodnenie opatrenia okresného súdu sp. zn. 5 T 69/2018 zo 17. júna 2019, ktorým bolo zrušené opatrenie o ustanovení náhradného obhajcu.

Sťažovateľ zároveň namieta, že došlo aj k zásahu do jeho práva na obhajobu, keďže ustanovením náhradného obhajcu ho okresný súd „donútil“, aby sa zúčastňoval v rozpore s jeho právom na obhajobu každého ďalšieho termínu hlavného pojednávania.

Sťažovateľ taktiež namieta zásah do práva vlastníť majetok, keďže mu vznikne povinnosť nahradiť trovy ustanovenému obhajcovi, a teda dôjde k jeho ukráteniu o sumu, ktorú bude musieť náhradnému obhajcovi zaplatiť.

4. Vychádzajúc z obsahu ústavnej sťažnosti, možno zhrnúť, že podľa názoru sťažovateľa k namietanému porušeniu základných práv podľa čl. 20 ods. 1, čl. 46 ods. 1 a čl. 50 ods. 3 ústavy, resp. práv podľa čl. 6 ods. 1 a 3 dohovoru došlo tým, že napadnutými opatreniami okresného súdu sp. zn. 5 T 69/2018 z 5. apríla 2019 a sp. zn. 5 T 69/2018 zo 17. júna 2019 bol sťažovateľovi v trestnom konaní arbitrárne najprv ustanovený a následne zrušený náhradný obhajca, čím bolo zároveň porušené jeho právo na obhajobu, ako aj právo vlastníť majetok.

5. Na základe uvedeného sťažovateľ navrhol, aby ústavný súd nálezom takto rozhodol:

„1. Základné práva sťažovateľa ██████████ zaručené mu v čl. 50 ods. 3, čl. 46 ods. 1 a čl. 20 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a tiež v čl. 6 ods. 1, ods. 3 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, postupom Okresného súdu Košice I a jeho Opatrením č. k. 5T/69/2018 zo dňa 05. 04. 2019 a Opatrením č. k. 5T/69/2018 zo dňa 17.06.2019, v súvislosti s trestným konaním sťažovateľa vedeným pred Okresným súdom Košice I pod sp. zn. 5T/69/2018, porušené boli.

2. Opatrenie č. k. 5T/69/2018 zo dňa 05.04.2019 a Opatrenie č. k. 5T/69/2018 zo dňa 17.06.2019 Okresného súdu Košice I zrušuje a Okresnému súdu Košice I zakazuje porušovať namietané práva sťažovateľa.

3. Ústavný súd Slovenskej republiky priznáva sťažovateľovi [REDAKOVANÉ] finančné zadostučinenie v sume 1.000,-EUR (slovom tisíc eur), ktoré je mu Okresný súd Košice I povinný zaplatiť do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

4. Najvyšší súd Slovenskej republiky (správne má byť „Okresný súd Košice I“, pozn.) je povinný zaplatiť sťažovateľovi [REDAKOVANÉ] trovy právneho nastúpenia v sume 415,51 (slovom štyristopätnásť eur a päťdesiatjeden centov) na účet jeho právnej nástupkyne Advokátskej kancelárie Bauer s.r.o., Dénešova 19, 040 23 Košice, do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.“

II.

Relevantná právna úprava

6. Podľa čl. 124 ústavy ústavný súd je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti.

7. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

8. Podľa čl. 131 ods. 2 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach podľa čl. 127 ústavy v trojčlenných senátoch. Senát sa uznáva nadpolovičnou väčšinou svojich členov.

9. Podľa § 42 ods. 2 písm. f) zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“)

návrhom na začatie konania je sťažnosť fyzickej osoby alebo právnickej osoby podľa čl. 127 ústavy.

10. Podľa § 56 ods. 1 zákona o ústavnom súde ústavný súd návrh na začatie konania predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon v § 9 neustanovuje inak.

11. Podľa § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde ústavný súd môže na predbežnom prerokovaní bez ústneho pojednávania uznesením odmietnuť návrh na začatie konania,

- a) na prerokovanie ktorého nemá ústavný súd právomoc,
- b) ktorý je podaný navrhovateľom bez zastúpenia podľa § 34 alebo § 35 a ústavný súd nevyhovел žiadosti navrhovateľa o ustanovenie právneho zástupcu podľa § 37,
- c) ktorý nemá náležitosti ustanovené zákonom,
- d) ktorý je neprípustný,
- e) ktorý je podaný zjavne neoprávnenou osobou,
- f) ktorý je podaný oneskorene,
- g) ktorý je zjavne neopodstatnený.

12. Podľa § 122 zákona o ústavnom súde ústavnú sťažnosť môže podať osoba, ktorá tvrdí, že právoplatným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom boli porušené jej základné práva a slobody.

Sťažovateľom označené referenčné právne normy

13. Podľa čl. 20 ods. 1 ústavy každý má právo vlastniť majetok. Vlastnícke právo všetkých vlastníkov má rovnaký zákonný obsah a ochranu. Majetok nadobudnutý v rozpore s právnym poriadkom ochranu nepožíva. Dedenie sa zaručuje.

14. Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

15. Podľa čl. 50 ods. 3 ústavy obvinený má právo, aby mu bol poskytnutý čas a možnosť na prípravu obhajoby a aby sa mohol obhajovať sám alebo prostredníctvom obhajcu.

16. Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom.

17. Podľa čl. 6 ods. 3 dohovoru každý, kto je obvinený z trestného činu, má tieto minimálne práva:

a) byť bez meškania a v jazyku, ktorému rozumie, podrobne oboznámený s povahou a dôvodom obvinenia proti nemu;

b) mať primeraný čas a možnosti na prípravu svojej obhajoby;

c) obhajovať sa osobne alebo s pomocou obhajcu podľa vlastného výberu, alebo pokiaľ nemá prostriedky na zaplatenie obhajcu, aby sa mu poskytol bezplatne, ak to záujmy spravodlivosti vyžadujú;

d) vyslúchať alebo dať vyslúchať svedkov proti sebe a dosiahnuť predvolanie a výsluch svedkov vo svoj prospech za rovnakých podmienok, ako svedkov proti sebe;

e) mať bezplatnú pomoc tlmočníka, ak nerozumie jazyku používanému pred súdom alebo týmto jazykom nehovorí.

III.

Právne hodnotenie a závery ústavného súdu

18. Ústavný súd konštatuje, že sťažovateľovo podanie je možné kvalifikovať ako ústavnú sťažnosť v zmysle čl. 127 ústavy v spojení s § 42 ods. 2 písm. f), § 122 a nasl. zákona o ústavnom súde.

19. Podstatou ústavnej sťažnosti sťažovateľa je namietané porušenie základných práv podľa čl. 20 ods. 1, čl. 46 ods. 1 a čl. 50 ods. 3 ústavy, resp. práv podľa čl. 6 ods. 1 a 3 dohovoru napadnutým postupom a opatreniami okresného súdu sp. zn. 5 T 69/2018 z 5. apríla 2019 a sp. zn. 5 T 69/2018 zo 17. júna 2019.

Podľa názoru sťažovateľa k porušeniu ním označených práv malo dôjsť tým, že okresným súdom bol sťažovateľovi v trestnom konaní arbitrárne najprv ustanovený a následne zrušený náhradný obhajca, čím bolo zároveň porušené jeho právo na obhajobu, ako aj právo vlastníť majetok.

20. Ústavný súd ústavnú sťažnosť sťažovateľa predbežne prerokoval na neverejnom zasadnutí senátu podľa § 56 ods. 1 zákona o ústavnom súde.

21. Ústavný súd na predbežnom prerokovaní preskúmal, či ústavná sťažnosť sťažovateľa obsahuje všeobecné náležitosti podania (§ 39 zákona o ústavnom súde), všeobecné náležitosti návrhu na začatie konania (§ 43 zákona o ústavnom súde) a osobitné náležitosti ústavnej sťažnosti (§ 123, § 124 a § 132 ods. 1 a 2 zákona o ústavnom súde) a či nie sú dané dôvody na jej odmietnutie podľa § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

22. V rámci predbežného prerokovania s prihliadnutím na sťažovateľom formulované argumenty ústavný súd dospel k záveru, že ústavnú sťažnosť sťažovateľa je potrebné odmietnuť podľa § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde, a to z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti.

K namietanému porušeniu základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, resp. práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru

23. Z už citovaného § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde vyplýva, že úlohou ústavného súdu pri predbežnom prerokovaní ústavnej sťažnosti je tiež posúdiť, či táto nie je zjavne neopodstatnená. O zjavnej neopodstatnenosti ústavnej sťažnosti možno hovoriť vtedy, keď namietaným postupom alebo namietaným rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú ústavnú sťažnosť preto možno považovať takú, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody,

reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (napr. II. 59/2019, II. ÚS 194/2019).

24. Ústavný súd zároveň zdôrazňuje, že nie je opravnou inštanciou všeobecných súdov. Preskúmanie rozhodnutia všeobecného súdu v konaní pred ústavným súdom má opodstatnenie len v prípade, ak v konaní, ktoré mu predchádzalo, alebo rozhodnutím (opatrením alebo iným zásahom) došlo k porušeniu základného práva alebo základnej slobody.

25. Vychádzajúc z týchto základných princípov, ústavný súd posúdil ústavnú sťažnosť sťažovateľa vo vzťahu k napadnutým opatreniam okresného súdu sp. zn. 5 T 69/2018 z 5. apríla 2019 a sp. zn. 5 T 69/2018 zo 17. júna 2019.

26. V zmysle § 10 ods. 19 zákona č. 301/2005 Z. z. Trestný poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „Trestný poriadok“) opatrenia sú neformálne ústne alebo písomné rozhodnutia technicko-organizačnej alebo operatívnej povahy. Vzhľadom na skutočnosť, že ide skôr o konanie faktickej povahy ako rozhodnutie, Trestný poriadok bližšie vôbec nestanovuje (na rozdiel od rozsudku, uznesenia alebo príkazu) formálne ani obsahové náležitosti opatrení. Na rozdiel od napr. príkazu tak Trestný poriadok nezakotvuje ani požiadavku, aby písomné vyhotovenie opatrenia obsahovalo odôvodnenie či požiadavku, aby opatrenie bolo odôvodnené aj skutkovými okolnosťami. Proti opatreniu nemožno ani podať opravný prostriedok. Zvláštna povaha opatrení tak odôvodňuje odlišnosti pri hodnotení opatrení v porovnaní s bežnými formami rozhodovania v trestnom konaní.

27. Podľa § 42 Trestného poriadku v prípade, ak je dôvodná obava, že by mohol byť zmarený v prípravnom konaní výsluch obvineného, ktorý trvá na prítomnosti obhajcu, hlavné pojednávanie alebo verejné zasadnutie pre neprítomnosť zvoleného obhajcu alebo ustanoveného obhajcu, môže byť obvinenému popri zvolenom obhajcovi alebo ustanovenom obhajcovi ustanovený náhradný obhajca. Náhradný obhajca má rovnaké práva a povinnosti ako zvolený obhajca alebo ustanovený obhajca; na hlavnom pojednávaní

a verejnom zasadnutí ich však môže vykonávať iba v prípade neúčasti zvoleného obhajcu alebo ustanoveného obhajcu.

28. Inštitút náhradného obhajcu je osobitný inštitút trestného práva procesného, ktorý súvisí so vznikom situácie, v ktorej dochádza k snahe o marenie účelu trestného konania zo strany obvineného ako jednej z procesných strán. Ustanovenie obhajcu z úradnej moci aj proti vôli obvineného pritom nie je v rozpore s ústavou alebo dohovorom, ak si to vyžadujú záujmy spravodlivosti. Je preto primerané a spravodlivé, aby riadny výkon súdnictva nebol ohrozovaný takými okolnosťami, ktoré samotný štát ako procesná strana nemôže ovplyvniť. Sem spadajú nielen snahy obvineného vyhnúť sa dôsledkom spojeným s trestným stíhaním, t. j. konanie nesúce znaky procesnej obštrukcie, ale aj snahy sledujúce mimoprocesné ciele. Takýmto javom, ktoré na úkor štátu ako procesnej strany zreteľne vybočujú z ústavne chránených procesných zásad, ako aj z rámca štátu ako právneho štátu, je však potrebné čeliť (m. m. II. ÚS 215/06).

29. Pokiaľ ide o sťažovateľom napadnuté opatrenie okresného súdu sp. zn. 5 T 69/2018 z 5. apríla 2019, ktorým okresný súd sťažovateľovi ustanovil náhradného obhajcu, okresný súd ustanovenie náhradného obhajcu sťažovateľovi odôvodnil tým, že *„je dôvodná obava, že by neúčastou ustanoveného obhajcu (ide o formálnu chybu v písaní, správne má byť zvoleného obhajcu, pozn.) JUDr. Richarda Bauera mohlo byť zmarené hlavné pojednávanie.“*

Keďže Trestný poriadok nezakotvuje požiadavku, aby písomné vyhotovenie opatrenia obsahovalo odôvodnenie, ako ani požiadavku, aby opatrenie bolo odôvodnené aj skutkovými okolnosťami, je potrebné brať do úvahy aj okolnosti, ktoré predchádzali vydaniu, resp. viedli k vydaniu predmetného opatrenia. Ústavný súd v tejto súvislosti poukazuje na skutočnosť, že z predchádzajúceho priebehu hlavného pojednávania vyplýva, že z dvoch termínov hlavných pojednávaní v trestnej veci sťažovateľa nariadených na 14. január 2019 a na 25. február 2019 sa zvolený obhajca sťažovateľa ospravedlnil a na hlavnom pojednávaní konanom 3. apríla 2019 sa zvolený obhajca sťažovateľa síce zúčastnil, avšak zároveň vo vzťahu k samosudcom nariadenému ďalšiemu termínu hlavného pojednávania požiadal o zmenu tohto termínu.

30. Pokiaľ ide o sťažovateľom napadnuté opatrenie okresného súdu sp. zn. 5 T 69/2018 zo 17. júna 2019, ktorým okresný súd zrušil opatrenie sp. zn. 5 T 69/2018 z 5. apríla 2019 o ustanovení náhradného obhajcu sťažovateľovi, okresný súd zrušenie náhradného obhajcu odôvodnil tým, že „*pominuli dôvody na jeho ustanovenie*“.

Keďže Trestný poriadok nezakotvuje požiadavku, aby písomné vyhotovenie opatrenia obsahovalo odôvodnenie, ako ani požiadavku, aby opatrenie bolo odôvodnené aj skutkovými okolnosťami, je potrebné brať do úvahy aj okolnosti, ktoré predchádzali vydaniu, resp. viedli k vydaniu predmetného opatrenia. Ústavný súd v tejto súvislosti poukazuje na skutočnosť, že podaním zo 14. júna 2019 sám sťažovateľ okresný súd požiadal o bezodkladné zrušenie ustanovenia náhradného obhajcu a poukázal na skutočnosť, že ustanovená obhajkyňa ho žiadnym spôsobom nekontaktovala, hoci sa zúčastnila dvoch termínov hlavného pojednávania (27. apríla 2019 a 27. mája 2019), a ani so sťažovateľom nevykonala žiadnu poradu o ďalšom postupe.

31. Po oboznámení sa s postupom a napadnutými opatreniami okresného súdu ústavný súd pri predbežnom prerokovaní dospel k záveru, že sťažovateľom napadnutý postup a opatrenia okresného súdu v ničom nesignalizujú možnosť porušenia základného práva podľa čl. 46 ods. 1 dohovoru, resp. práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, dôvodnosť ktorej by bolo potrebné preskúmať po prijatí ústavnej sťažnosti na ďalšie konanie, resp. ústavný súd dospel k záveru, že medzi sťažovateľom napadnutým postupom a opatreniami okresného súdu a obsahom práv, vyslovenia porušenia ktorých sa sťažovateľ domáha, neexistuje taká príčinná súvislosť, na základe ktorej by po prípadnom prijatí ústavnej sťažnosti na ďalšie konanie reálne mohol dospieť k záveru o ich porušení.

32. Nadväzujúc na uvedené, ústavný súd zároveň zdôrazňuje, že postup súdneho orgánu (v tomto prípade okresného súdu), ktorý koná v súlade s procesnoprávnymi predpismi konania v trestnoprávnej veci, nie je možné považovať za porušenie základného práva alebo slobody fyzickej osoby ako účastníka súdneho konania podľa čl. 46 až 50 ústavy.

33. Ústavný súd preto v rámci predbežného prerokovania ústavnú sťažnosť v časti namietaného porušenia základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, resp. práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

K namietanému porušeniu základného práva podľa čl. 50 ods. 3 ústavy, resp. práv podľa čl. 6 ods. 3 dohovoru

34. Podľa názoru sťažovateľa okresný súd tým, že mu ustanovil náhradného obhajcu, ho v podstate „*donútil*“, aby sa v rozpore s jeho právom na obhajobu zúčastňoval každého ďalšieho termínu hlavného pojednávania.

35. S uvedeným názorom sťažovateľa sa nemožno stotožniť, keďže ustanovenie náhradného obhajcu sťažovateľovi okresným súdom v žiadnom smere nenegovalo predchádzajúci prejav vôle sťažovateľa z 3. apríla 2019 nezúčastňovať sa hlavného pojednávania v jeho trestnej veci, keďže Trestný poriadok ustanoveniu náhradného obhajcu takýto účinok nepriznáva. Bol to, naopak, sťažovateľ, ktorý svojím podaním z 24. apríla 2019 vzal v celom rozsahu späť svoju predchádzajúcu žiadosť o vykonanie hlavného pojednávania v jeho osobnej neprítomnosti.

36. Vychádzajúc z uvedeného, ústavný súd pri predbežnom prerokovaní dospel k záveru, že sťažovateľom napadnutý postup a opatrenia okresného súdu v ničom nesignalizujú možnosť porušenia základného práva podľa čl. 50 ods. 3 ústavy, resp. práv podľa čl. 6 ods. 3 dohovoru, dôvodnosť ktorej by bolo potrebné preskúmať po prijatí ústavnej sťažnosti na ďalšie konanie, resp. ústavný súd dospel k záveru, že medzi sťažovateľom napadnutým postupom a opatreniami okresného súdu a obsahom práv, vyslovenia porušenia ktorých sa sťažovateľ domáha, neexistuje taká príčinná súvislosť, na základe ktorej by po prípadnom prijatí ústavnej sťažnosti na ďalšie konanie reálne mohol dospieť k záveru o ich porušení.

37. Z uvedených dôvodov ústavný súd v rámci predbežného prerokovania ústavnú sťažnosť v časti namietaného porušenia základného práva podľa čl. 50 ods. 3 ústavy, resp. práv podľa čl. 6 ods. 3 dohovoru odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

K namietanému porušeniu základného práva podľa čl. 20 ods. 1 ústavy

38. Sťažovateľ zároveň tvrdil, že napadnutým postupom a opatreniami okresného súdu bolo zasiahnuté do jeho základného práva vlastniť majetok (čl. 20 ods. 1 ústavy). Ústavný súd konštatuje, že ide o právo hmotného charakteru a ústavný súd nezistil relevantnú súvislosť medzi označeným právom hmotnej povahy a napadnutým postupom a opatreniami okresného súdu. Taktiež zo skutočností, ktoré sťažovateľ vo svojej ústavnej sťažnosti uviedol, nevyplýva žiadna možnosť porušenia tohto práva, reálnosť ktorej by mohol ústavný súd posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (m. m. II. ÚS 439/2018). Keďže ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia základného práva podľa čl. 20 ods. 1 ústavy, odmietol pri predbežnom prerokovaní ústavnú sťažnosť sťažovateľa aj v tejto časti podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

39. Vzhľadom na už uvedené ústavný súd rozhodol tak, ako to je uvedené vo výrokovej časti tohto rozhodnutia.

40. Keďže ústavný súd ústavnú sťažnosť ako celok odmietol, bolo bez právneho významu zaoberať sa ďalšími návrhmi sťažovateľa uplatnenými v jeho ústavnej sťažnosti.

Poučenie: Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 26. júla 2019